

PONAS ŠIRDELĖ IŠVYKSTA

Širdelės viešbutyje tvyrojo jaudulys. Jį pelytė Mona juto savo ūsais. Atėjo pavasaris, ir viešbučio svečius, darbuotojus, net patį medį apėmė malonus sujudimas. Ant medžio šakų sprogo pumpurai, pro žievę sunkėsi sula, o grindys šokdino einančiuosius. Aplinkui skambiai dūzgė – buvo pasamdyta bičių viešbučio svečiams sunešti medaus.

Tačiau viešbučio šeimininkas ponas Širdelė nesijautė žvalus. Žiema pasitaikė kupina neįprastų įvykių, ir nuo tada didysis opšrus jautėsi gerokai išvargęs. Galiausiai,

visų raginamas, jis nutarė paatostogauti ir aplankyti draugą.

Darbuotojai susirinko vestibulyje išlydėti poną Širdelę. Tai buvo tarsi išsiregistravimas iš viešbučio, tik išties didingas.

Mona persibraukė kambarinės prikyštę, kad atrodytų gražiai, ir pasitaisė ant kaklo kabantį raktą.

Šį sykį ponas Širdelė buvo be liemenės ir raktų. Dėvėjo susagstomą megztinį ir buvo užsimaukšlinęs kepuraitę. Šalia opšraus stovėjo lagaminas, padarytas iš medžio ruplės ir su rankena iš šaknų. Mona viešbutyje matė įvairiausių lagaminų: nuo mažyčių, pagamintų iš sėklų, iki išskobtų iš tuščių vidurių šakų. Opšraus lagaminas buvo didžiausias.

Tačiau ponas Širdelė jo nepakėlė. Opšrus vis dar bandė vadovauti viešbučiui.

– Ar pavasarinis švarinimasis?..

– Pone Širdele, jis suplanuotas ir pradėtas, – atsakė ežė ponia Pukšė, vyriausioji ūkvedė.

– O maistas?..

– Sukauptas ir saugomas, šeimininke. Ką tik gavome naują siuntą, – pranešė dygliakiaulė virėja panelė Dyglė.

– Kambarių užsakymai?..

– Šiuo metų laiku užsakymų turime nedaug... – pradėjo ponias Pukšė.

– Tačiau nesijaudinkite, – pertraukė ją registratūros drienė Žilė. Jis vadovaus, kol ponas Širdelė bus išvykęs. – Artėja šokiai, ir aš ketinu išpuošti viešbutį.

– Kokie šokiai? – sušnabždėjo Monas Tilei.

– Didelis vakarėlis, tarsi kokia Gilių šventė, – irgi pakuždomis atsakė Tile.

Tile ne tik buvo geriausia Monos draugė, bet ir vyriausioji kambarinė, o dar – didžiausia Širdelės viešbučio niurzglė. Tačiau pastaruoju metu, nuo tada, kai rado Henriką, kadaise prarastą mažąjį broliuką, Tile dažniau šypsojosi nei niurzgėjo.

– Man patinka vakarėliai! – sušuko Henrikas.
Jis visada kalbėjo *labai* garsiai.

Regis, ponui Širdelei tai buvo nė motais. Jis maloniai nusišypsojo voveriukui.

– Kone pamiršau. Štai, – ponas Širdelė atidare lagaminą, ištraukė gilę ir padavė ją Henrikui, – mūsų viešbučio medžio gilė graži, kol būsiu pas draugą toli, galėsi ją mėtyti ir žaisti... – Opšrus nutilo, ieškodamas rimo. Ponas Širdelė nuolat rimuodavo.

Tačiau šį kartą Henrikas nutraukė opšrų.

– Ačiū, pone Širdele! Žiūrėkit! – iš visų plaučių jis sušuko Monai ir Tilei.

– Cit! – nutildė broliuką Tilė. – Pažaisime vėliau.

Ponas Širdelė užvožė lagaminą ir nurodinėjo toliau:

– O dėl saugumo...

– Nesijaudinkite, pone Širdele, – ramino jį genys Tonis, dirbantis apsaugininku.

Jis pamerkė akį Monai.

Pelytė išdidžiai papūtė ūsus. Nors ji buvo tik kambarinė, bet jau du sykius išgelbėjo viešbutį – rudenį nuo vilkų ir žiemą nuo bado.

– Gerai. Nėra ko bijoti, kai jūs visi... – Ponas Širdelė vėl ėmė sunkiai ieškoti rimo. Paprastai jam nekildavo sunkumų eiliuojant.

– Gerai, gerai, – tarstelėjo panelė Dyglė. – Po-
ne Širdele, verčiau keliaukite. Atrodote kaip nesa-
vas. Jums tikrai reikia poilsio.

– Tikra tiesa, – sutiko opšrus. – Nors ir mano draugas dažnai turi didelių sumanymų. – Jis pa-
sitaisė kepuraitę ir pakėlė lagaminą. – Atminkite:
„Miegokite saugiai, valgykite sočiai ir...

– ... būkite laimingi Širdelės viešbutyje! – cho-
ru baigė visi.

– Patys laimingiausi! – pasakė Žilis ir tapo dar
žalesnis. – Aš tuo pasirūpinsiu.

„Aš taip pat“, – pamanė Mona.

– Viso... – pradėjo ji.

Tačiau Henrikas buvo greitesnis:

– Viso labo, pone Širdele! VISO LABO!

Pro atviras duris Mona matė, kaip ponas Širdele pradingsta Papartyno girioje. „Jis neilgai bus išvykęs, – pagalvojo ji. – Kas galėtų nutikti?“

Tačiau tai buvo Širdelės viešbutis, o jame niekada nežinai, kas nutiks vienu ar kitu metų laiku.

